

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ.χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰανουαρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 4

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεις· ἴδε σελ. 17]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἡ Πετρίνα μετεχειρίσθη μέγα μέρος τῆς ἡμέρας καθαρίζουσα τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἐμελλον νὰ ἐγκατασταθῶσιν, ἐσφογγάρισεν, ἐπλυνε τὴν θύραν, ἐξεσχόνισε τὴν ὀροφὴν καὶ τὸ παράθυρον ὅπερ ἀπὸ τῆς οἰκοδομήσεως τῆς οἰκίας οὐδέποτε βεβαίως εἶχεν ἴδῃ τοιαύτην πανήγυριν.

Κατὰ τὰς μακρὰς πορείας ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰς τὸ φρέαρ ἐξ οὗ ἦντλει τὸ ὕδωρ, παρετήρησεν ὅτι ἐν τῇ μάδρᾳ δὲν ἐφύοντο μόνον χόρτα καὶ ἄκανθαι. Ἐκ τῶν πέριξ κήπων ὁ ἄνεμος ἢ τὰ πτηνὰ εἶχον φέρῃ σπέρματα φυτῶν, ὑπεράνω τοῦ πασσαλοφράγματος οἱ γείτονες εἶχον ῥίψη φυτὰ ἀνθοφόρα περιττὰ εἰς αὐτούς, ὥστε τινὰ τῶν σπερμάτων τούτων καὶ τῶν φυτῶν πίπτοντα εἰς γῆν κατάλληλον εἶχον φυτρώσῃ ἢ βλαστήσῃ νῦν καὶ ὅπως δῆποτε ἦνθουν. Ἀναμφιβόλως ἡ βλάστησις των κατ' οὐδὲν ὁμοίαζε πρὸς τὴν ἐν κήπῳ διὰ περιποιήσεων ἀδιαλείπτων, λιπασμάτων, ποτισμάτων· ἀλλὰ καὶ τοι ἦτο ἀγρία, εἶχεν οὐχ ἥττον τὸ ἐκ τοῦ χρώματος καὶ τοῦ ἀρώματος θέλγητρον αὐτῆς.

Ἐκ τούτου διενόηθη νὰ δρέψῃ τινὰ ἐκ τῶν ἀνθέων τούτων δενδρόια ἐρυθρὰ καὶ ἰα καὶ καρυόφυλλα καὶ νὰ κατασκευάσῃ ἀνθοδέσμας καὶ νὰ τὰς θέσῃ ἐν τῷ δωματίῳ των ἵν' ἀποτρέψωσι τὴν κακὴν ὁσμὴν καὶ ἐν ταύτῃ φαιδρύνωσιν αὐτό. Ἐφαίνετο ὅτι τὰ ἄνθη ταῦτα οὐδενὸς ἦσαν κτήμα, ἀφ' οὗ ὁ Παλληκαρῆς ἠδύνατο νὰ βόσκη ὁσάκις ὠρέγετο, καὶ ὁμως ἡ Πετρίνα δὲν ἐτόλμησε νὰ κόψῃ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον κλαδίον ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Ἀλατοσπύρου.

«Γιὰ νὰ τα πουλήσῃς; ἠρώτησεν οὗτος.

— Θέλω νὰ βάλω μερικὸς κλάδους εἰς τὸ δωμάτιόν μας.

— Ἄν εἶν' ἔτσι, κόψε ὅσα θέλῃς. Γιατί ἂν ἦταν γιὰ πούλημα, ἐγὼ θὰ σοὺ τα ἐπουλοῦσα πρῶτος. Ἀλλὰ ἀφ' οὗ εἶνε γιὰ σένα, μὴ σε μέλη, μικρούλα. Ἐσένα σ' ἀρέσει ἡ μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶν καὶ μένα μ' ἀρέσει καλλίτερα ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρασιοῦ, καὶ μάλιστα ἂν θέλῃς, ποτέ μου δὲν μὴρίζω ἄλλη μυρωδιὰ.»

Ὁ σωρὸς τῶν ποτηρίων, μᾶλλον ἢ ἥττον συντετριμμένων, ἦτο ἄξιος λόγου· ἐκεῖ δὲ εὗρεν εὐκόλως ἀγγεῖα ἡμίθραυστα καὶ ἐν αὐτοῖς ἐτοποθέτησε τὰς ἀνθοδέσμας τῆς. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἄνθη ταῦτα ἐκόπησαν ὑπὸ τὸν ἥλιον, τὸ δωμάτιον ἐπληρώθη μετ' οὗ πολὺ ἐκ τοῦ ἀρώματος τῶν γαρυφάλων καὶ οὕτω πως ἐξουδετερώθησαν αἱ κακαὶ ἀναθυμιάσεις τῆς οἰκίας,

«Κόψε ὅσα θέλῃς» (Σελ. 25, στήλ. α')

ἰάμα δὲ καὶ τὰ δροσερὰ αὐτῶν χρώματα ἐλάμπρυνον τοὺς μαύρους αὐτῆς τοίχους.

Ἡ Πετρίνα οὕτω πως ἐργαζομένη ἐσχέτισθη πρὸς τοὺς γείτονας τοὺς ἐκατέρωθεν τοῦ δωματίου των, γηραιὰν τινα γυναῖκα ἔχουσαν ἐπὶ τῆς τεφρᾶς κόμης τῆς κεκρύφαλον μετὰ ταινιῶν τριχρῶν, τῶν χρωμάτων τῆς Γαλλικῆς σημαίας, καὶ ὑψηλὸν τινα καὶ ἀγαθὸν τεχνίτην, οὗ τὸ κεκυρτωμένον σῶμα ἦτο περικεκαλυμμένον διὰ περιζώστρας δερματίνης τόσο μακρᾶς καὶ τόσο πλατείας, ὥστε ἐφαίνετο ὡς ἀποτελοῦσα τὸ μόνον αὐτοῦ ἔνδυμα. Καὶ ἡ μὲν γυνὴ μετὰ τῶν τριχρῶν ταινιῶν ἦτο αἰοδὸς τῶν ὁδῶν, ὡς εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν ὁ Ἀλατόσπυρος· καθ' ἐκάστην ἐξήρχετο ἐκ τῆς μάδρας τοῦ Ἀλατοσπύρου κρατοῦσα ἐρυθρὸν ἀλεξίβροχον καὶ παχεῖαν ράβδον, ἣν ἐμπήγουσα κατὰ τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν, ἐστήριζεν ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀλεξίβροχον καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ ἐψάλλε καὶ ἐπῳλεῖ τὴν συλλογὴν τῶν ἀσμάτων τῆς. Ὁ δὲ φορῶν τὴν δερματίνην περιζώστραν ἦτο, καθ' ἃ εἶπεν ἡ Μαρκεσία, καταστροφεὺς παλαιῶν υποδημάτων καὶ ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας εἰργάζετο ἄφρονος ὡς ἰχθύς, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο μπάρμπα Κυπρίνος, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο γνωστός. Ναι μὲν αὐτὸς δὲν ὠμίλει, ἀλλ' οὐχ ἥττον ὁ κρότος τοῦ σφυρίου του ἐξεκώφαινε τοὺς ἀκούοντας.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἶχε διευθετήσῃ τὰ πάντα καὶ τότε ἠδυνήθη νὰ φέρῃ τὴν μητέρα τῆς, ἥτις, ἰδοῦσα τὰ ἄνθη, ἠφράνθη ἐπ' ὀλίγον διὰ τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο.

«Πόσον εἶσαι καλὴ διὰ τὴν μητέρα σου, ἀγαπητόν μου παιδί!, εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Διὰ τὸν ἐαυτὸν μου εἶμαι καλὴ, μητέρα μου, διότι εἶμαι τόσο εὐτυχὴς ὅταν σὰς βλέπω εὐχαριστημένην!»

Πρὸ τῆς νυκτὸς ἐδέησε νὰ ἐξαχθῶσι τὰ ἄνθη. Τότε δὲ ἡ ὁσμὴ τῆς παλκιᾶς οἰκίας ἐγένετο ἐπαισθητὴ φοβερά, ἀλλ' ἡ ἄρρωστος δὲν ἐτόλμησε νὰ παραπονεθῇ· ἀλλὰ πρὸς τί; ἄρ' οὐ δὲν ἠδύναντο νὰ μετοικῇσιν ἄλλοι;

Ἐκοιμήθη ὕπνον κακόν, πυρετώδη, τεταραγμένον, ἀνήσυχον, πλήρη παραισθήσεων, καὶ ὅτε ἤλθεν ὁ ἰατρός τὴν ἐπιούσαν πρωίαν εὗρεν αὐτὴν χειρότερα, ὅθεν μετερρύθμισε τὴν θεραπείαν καὶ ὑπεχρέωσε τὴν Πετρίναν νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ φαρμακοποιοῦ, ὅστις ἤδη τὴν ἐξήτησε πέντε φράγκα. Ἄνευ ἀναβολῆς ἔδωκε γενναίως τὰ πέντε φράγκα· ἀλλ' ἐπαυερχομένη εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἠδύναντο νὰ ἀναπνῇ. Ἐὰν τὰ ἔξοδα ἐξηκολούθουν οὕτω πως, πῶς ἤθελε προφθάσῃ τὴν Τετάρτην, ἥτις θὰ ἐνεχείριζεν εἰς αὐτὰς τὸ προϊόν τῆς πωλῆσεως τοῦ ἀτυχοῦς Παλληκαρᾶ; Ἐὰν τὴν ἐπιούσαν ὁ ἰατρός ἐγραφε νέαν συνταγὴν ἀξιόλογον πέντε φράγκων ἢ καὶ περισσύτερον, ποῦ θὰ εὕρισκε τὸ ποσὸν τοῦτο;

Ὅτε μετὰ τῶν γονέων τῆς διέτρεχε τὰ ὄρη, πλειστάκις εἶχον πεινάσῃ, καὶ ἄρ' ὅτου ἀπῆλθον ἐξ Ἑλλάδος μεταβαίνοντες εἰς Γαλλίαν πλειστάκις ἐστατήθησαν τοῦ ἄρτου. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ὅμως τὸ αὐτό. Διότι ὅτε μὲν ἐπέβαινον διερχόμενοι τὰ ὄρη, ἤλπιζον πάντοτε, ὡς καὶ συνέβαινε πολλάκις, νὰ εὕρωσι καρπούς, λαχανικά, κυνήγιον, ἐξ ὧν θὰ παρεσκευάζον φαγητὸν ἀξιόλογον. Ὅτε δὲ ἐστεροῦντο τοῦ ἄρτου ἐν Ἑυρώπῃ, ἤλπιζον ὡσαύτως ὅτι θὰ συναντήσῃσι χωρικοὺς Ἑλληνας, Βοσνίους, Στυρίους, Τυρολοῦς, οἵτινες θὰ συγκατένευσον νὰ φωτογραφηθῶσιν ἀντὶ ὀλίγων ὀβολῶν.

Ἀλλ' ἐν Παρισίοις οὐδὲν ἔχει νὰ προσδοκᾷ ὁ μὴ ἔχων χρήματα ἐν τῷ θυλακίῳ του, τὰ δὲ χρήματά των ἦσαν ἐν τῷ τελειοῦσθαι. Τότε τί ποιητέον; Καὶ τὸ φοβερόν ἦτο ὅτι αὐτὴ ὤφειλε νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, οὐδὲν γινώσκουσα, οὐδὲν δυναμένη, καὶ τὸ φρικώδες ὅτι αὐτὴ ὤφειλε νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην περὶ πάντων, διότι ἡ νόσος καθίστα τὴν μητέρα τῆς ἀνίκανον νὰ ἐπινοήσῃ τι· καὶ οὕτω πως αὐτὴ εὕρισκετο, ὅτι εἶνε ἡ μητὴρ, ὁσάκις ἐκείνη ἠσθάνετο αὐτὴν παιδίον.

Καὶ μικρά τις βελτίωσις ἐὰν ἐπῆρχετο, ἤθελε θαρρύνῃ καὶ ἐνισχύσῃ αὐτήν· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕτω· ἡ δὲ μητὴρ τῆς καὶ τοι οὐδέποτε παρεπονεῖτο, ἀλλὰ τοῦναντίον ἀείπον' ἐπανελάμβανε τὸ στερεότυπον «Ὅλα καλά», ἀλλ' ὁ μὲν ἡ Πετρίνα ἔδλεπεν ὅτι πράγματι οὕτω ὕπνον εἶχεν, οὕτε ὄρεξιν, εἶχε δὲ πυρετόν, ἀτονίαν, δύσπνοιαν, αἰτινὲς τῇ ἐφαίνοντο προσδεύουσαι, ἐὰν μὴ ἠπάτα αὐτὴν ἡ ἀγάπη τῆς, ἡ ἀδυναμία, ἡ ἀμαθία καὶ ἡ δειλία τῆς.

Τὴν Τρίτην πρωὶ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν

τοῦ ἱατροῦ ἐγένετο ἐκεῖνο ὅπερ ἐφοβεῖτο περὶ τῆς συνταγῆς· μετὰ ταχεῖαν ἐξέτασιν τῆς ἀρρώστου ὁ ἰατρός ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ σημειωματάριόν του, τὸν τρομερὸν ἐκεῖνο σημειωματάριον, τὴν αἰτίαν τῶσαν ἀγωνιῶν τῆς Πετρίνας, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ γράψῃ. Ἀλλ' ὅτε ἐμελλε νὰ θέσῃ τὸ μολυβδόκονδρον ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἡ κοραίσς ἔσχε τὸ θάρρος νὰ τον ἐμποδίσῃ.

«Ἰατρέ, ἐὰν τα φάρμακα τὰ ὅποια θὰ διατάξετε δὲν εἶνε ὅλα ἀναγκαῖα, εὐχερεστεῖσθε νὰ γράψετε μόνον ὅσα εἶνε ἀπαραίτητα·

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός δυσηρεστημένος πως.

Ἡ κοραίσς ἔτρεμεν, ἀλλ' ὁμως ἐτόλμησε νὰ συμπληρώσῃ τὸν λόγον τῆς.

«Ἐννοῶ ὅτι δὲν ἔχομεν ἀρκετὰ χρήματα σήμερον, καὶ ὅτι μόνον αὐρίον θὰ λάβωμεν, καὶ τότε...»

Ὁ ἰατρός παρετήρησεν αὐτήν, ἔπειτα δὲ ἰδὼν πέντε, ὡς ἐὰν ἔδλεπε τὸ πρῶτον ἤδη τὴν δυστυχίαν αὐτῶν, ἔθηκε τὸ σημειωματάριον εἰς τὸ θυλακίον του.

«Αὐρίον μόνον θὰ μεταβάλωμεν τὴν θεραπείαν, εἶπε, δὲν εἶνε βία· ἡ χθεσινὴ εἰμπορεῖ νὰ ἐξηκολουθήσῃ καὶ σήμερον.

«Δὲν εἶνε βία» τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις ἀπεμνημόνευσεν ἡ Πετρίνα καὶ διανοήθη· ἐὰν δὲν εἶνε βία, σημαίνει ὅτι ἡ κατάστασις τῆς μητρός τῆς δὲν ἦτο τόσο κακὴ ὅσον ἐφοβεῖτο. Ἡδύναντο λοιπὸν νὰ ἐλπίζωσιν ἔτι καὶ νὰ περιμένωσιν.

Ἡ Τετάρτη ἦτο ἡ προσδοκωμένη ἡμέρα καὶ ὁμως ἡ Πετρίνα ἠσθάνετο φόβον πινὰ καὶ συγκίνησιν λυπηρὰν διακόπτουσαν τὴν μεγάλην προσδοκίαν, διότι καὶ μὲν ἐμελλε νὰ τοὺς σώσῃ διὰ τῶν χρημάτων, ἄπερ ἤθελε φέρῃ, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐμελλε νὰ τὴν ἀποχωρήσῃ τοῦ Παλληκαρᾶ. «Ὅθεν ὁσάκις ἠδύναντο ν' ἀφίγῃ τὴν μητέρα τῆς μόνον ἐσπευδεν εἰς τὴν μάνδραν νὰ εἴπῃ μίαν λέξιν πρὸς τὸν φίλον τῆς, ὅστις, ἐπειδὴ πλεόν οὔτε εἰργάζετο, οὔτε ἐκοπία καὶ εὕρισκε νὰ τρώγῃ ὅσον ἤθελε, μετὰ τῶσας στερήσεις οὐδέποτε εἶχε φανὴ φαιδρότερος. Ὡς ἔδλεπεν αὐτὴν ἐρχομένην, ἐξέπεμπε τίσσας ἢ πέντε ὀγκηθμούς διασειόντας τοὺς ὀλοοπίνακας τῶν οἰκίσκων τῆς μάνδρας καὶ διὰ τινων λακτισμάτων ἤρχετο πλησίον τῆς, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἔθετε τὴν χεῖρά τῆς ἐπὶ τῆς ῥάχews του ἐπαύναντο καὶ ἀπλώνων τὸν τράχηλον ἔθετε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς καὶ ἴστατο ἀκίνητος. Τότε ἀμφότεροι ἔμενον οὕτως, ἐκείνη μὲν ὠπεύουσα αὐτόν, ἐκεῖνος δὲ σείων τὰ ὦτα καὶ καμύων τοὺς ὀφθαλμούς μετὰ ἰδιορρύθμων κινήσεων, αἵτινες ἦσαν λόγος ὀλοκλήρος.

«Ἄν εἴξευρες!» τῷ ἐψιθύριζε μετὰ πρᾶότητος.

Ἀλλ' αὐτὸς οὐδὲν ἐγίνωσκε, οὐδὲν

προέβλεπε, μόνον δὲ, προσέχων εἰς τὰς στιγμιαίας παρούσας ἀπολαύσεις, τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν καλὴν τροφήν, τὰς θωπεῖας τῆς κυρίας του, ἐθεώρει αὐτὸν ὡς τὸν εὐδαίμονεστοτον τῶν ἐπὶ γῆς ὄντων. Ἀλλως τε εἶχε γίνῃ φίλος τοῦ Ἀλατοσπύρου, παρ' οὗ ἐλάμβανε δειγματά φιλίας εὐαρεστοῦντα τὴν λαίμαργίαν του· τὴν Δευτέραν πρωὶ, εὐρὼν τρόπον νὰ λυθῇ, ἤλθε πλησίον τοῦ Ἀλατοσπύρου ἀσχολουμένου περὶ τὴν διαλογὴν τῶν ἀκαθαρσιῶν, αἵτινες ἐκομίζοντο, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ μετὰ περιερίσας. Κατ' ἀπαράδατον συνήθειαν ὁ Ἀλατόσπυρος εἶχε πάντοτε μίαν φιάλην οἴνου καὶ ποτήριον πλησίον του, ὥστε νὰ τα ἔχῃ πρόχειρα καὶ νὰ μὴ ἀναγκάζεται νὰ ἐγείρεται ὁσάκις τῷ ἐπῆρχετο ὄρεξις νὰ πίνῃ, τῷ ἐπῆρχετο δὲ πολλάκις τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅλος ὢν ἐν τῷ ἔργῳ, δὲν εἶχε τὸν νοῦν του νὰ παρατηρῇ πέντε τοῦ ἄλλ' ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἦτο ἐπιδεδωμένος μετὰ ζέσεως, ἡ δίψα, ἡ δίψα ἐκείνη ἐξ ἧς καὶ τὸ ἐπώνυμον ἔλαβε, δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ ἐπαισθητὴ. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν, διακόψας τὴν ἐργασίαν, ἐμελλε νὰ λάβῃ τὴν φιάλην του, εἶδε τὸν Παλληκαρᾶν ἀτενῶς προσδεδέοντα αὐτόν καὶ ἔχοντα τὸν τράχηλον τετα-

μένον.

«Τί κάνεις αὐτοῦ σύ;»

Ἐπειδὴ δὲ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του δὲν ἦτο τραχὺς, ὁ ὄνος δὲν ἐσάλευσε.

«Πίνεις ἕνα κρασάκι;» ἠρώτησεν ὁ Ἀλατόσπυρος, οὐ πᾶσαι αἱ ἐννοιαὶ περιεστρέφοντο ἀείποτε περὶ τὴν λέξιν πίνειν.

Καὶ ἀντὶ νὰ φέρῃ τὸ πληρωθὲν ποτήριον εἰς τὸ στόμα του, ἔτεινεν αὐτὸ χάριν ἀστείότητος πρὸς τὸν Παλληκαρᾶν· οὗτος δὲ, ἐκλαβὼν τὴν πρόσκλησιν ὡς σπουδαίαν, προσέβη δύο ἔτι βήματα καὶ μὴκύνων τὰ χεῖλη, ὥστε νὰ κατασταθῶσιν ὅσον οἶόν τε μακρὰ καὶ λεπτά, εἰσέπνευσε τὴν ἡμισυ τοῦ ποτηρίου μέχρι στεφάνης πλήρους.

«Μωρὲ τεῖν' τοῦτος;» ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλατόσπυρος ἀνακαγχάζων.

Καὶ ἤρχισε νὰ καλῇ:

«Μαρκεσία! Κυπρίνο!»

Τὰς κραυγὰς του ἀκούσαντες ἔδραμον, ὡς καὶ τις ῥαχοσυλλέκτης, εἰσελθὼν τότε εἰς τὴν μάνδραν καὶ φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ καλαδίον του πλῆρες, καὶ ἐνοικιαστὴς τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμαξίας ἐπαγγελλόμενος δὲ τὸν ζαχαροπλάστην κατὰ τὰς ἐορτάς καὶ τὰς πανηγύρεις.

«Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ Μαρκησία.

— Τώρα θὰ δῆτε· ἐτοιμασθῆτε νὰ

«Ἐχω ἀκουστὰ ὅτι πως τὰ γαϊδούρια ἀγαποῦν τὸ κρασί, μὰ δὲν το πιστεῖται.

— Εἶδες ἐκεῖ τὸν κρασοπατέρα!

— Ἐπρεπε νὰ το ἀγοράσῃς, εἶπεν ἡ Μαρκησία ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἀλατόσπυρον, θὰ σου κάμῃ ὥραία συντροφιά.

— Ταίριαστὸ ζευγαράκι.»

Ὁ Ἀλατόσπυρος δὲν τὸν ἠγόρασε μὲν, ἀλλὰ τὸν ἠγάπησε καὶ προσέτεινε πρὸς τὴν Πετρίναν νὰ τὴν συνοδεύσῃ τὴν Τετάρτην εἰς τὴν Ἀγοράν. Ἡ πρότασις δὲ αὐτὴ ἀνεκούφισε μεγάλως αὐτήν, διότι οὐδὼς ἐφάνταζετο πῶς θὰ εὕρῃ τὴν Ἀγοράν ἐντὸς τῶν Παρισίων, ὡς ἐπίσης δὲν ἔδλεπε πῶς θὰ τα καταφέρῃ νὰ πωλήσῃ τὸν ὄνον, νὰ συμφωνήσῃ τὴν τιμὴν καὶ νὰ λάβῃ τὸ ἀντίτιμον χωρὶς νὰ τὴν κλέψωσιν ἐνεκα τῆς ἀπειρίας τῆς. Πολλάκις εἶχεν ἀκούσῃ διηγῆσαι περὶ κλεπτῶν τῶν Παρισίων καὶ ἠσθάνετο αὐτὴν ὅλως ἀνίκανον νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτὴν κατὰ τούτων, ἐὰν τυχὸν διεννοῦντο νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτῆς.

Λοιπὸν τὴν Τετάρτην πρωὶ κατέγινεν εἰς τὸν στολισμὸν τοῦ Παλληκαρᾶ καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν εἰς αὐτὴν εὐκαιρία νὰ τὸν θωπεύῃ καὶ νὰ τὸν καταφιλή. Ἀλλὰ φεῦ! πόσον κατηφής! Οὐδέποτε ἐμελλε νὰ τὸν ἐπανιδῇ. Εἰς ποίας χεῖρας ἐμελλε νὰ περιέλθῃ ὁ δύστηνος φίλος! Καὶ ταῦτα διανοομένη ἐφάνταζετο τοὺς ἀθλίους ὄνους, τοὺς μάρτυρας ἐκείνους, οὓς ἀνατὰς μεγάλας ὁδοὺς εἶχε συναντήσῃ πανταχοῦ, ὡς ἐὰν ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ὁ ὄνος ὑπῆρχε μόνον ἓνα ὑποφέρῃ. Βεβαίως ἄρ' ὅτου ὁ Παλληκαρᾶς ἦτο κτήμᾳ των εἶχεν ὑπομείνῃ πορείας, ψύχην, καύσωνας, βροχὰς, χιόνιας, παγετούς, στερήσεις, ἀλλὰ τοῦλάχιστον οὐδέποτε εἶχε δαρῇ, καὶ ἠσθάνετο αὐτὸν φίλον ἐκείνων, ὧν τὴν δυστυχίαν συνεμερίζετο· ἀλλὰ νῦν δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ τρέμῃ ἐρωτῶσα αὐτὴν ποῖοι τινες ἐμελλον νὰ εἶνε οἱ κύριοι του· πολλοὺς σκληροὺς ἀνθρώπους εἶχε συναντήσῃ, οἵτινες οὐδ' εἶχον καὶ συνειδησιν τῆς σκληρότητός των.

«Ὅτε ὁ Παλληκαρᾶς εἶδεν ὅτι, ἀντὶ νὰ τὸν ζεύξωσιν εἰς τὸ ἀμάξιον, τῷ ἐφόρεσαν φορβεῖαν, ἐφάνη ἐκπληττόμενος, ἔτι δὲ μᾶλλον ὅτε ὁ Ἀλατόσπυρος ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν νώτων του, μὴ θέλων νὰ διανύσῃ πεζὺς τὴν μακρὰν ὁδὸν ἀπὸ τῆς μάνδρας μέχρι τῆς Ἀγορᾶς τῶν ἱππῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Πετρίνα ἐκράτει αὐτὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῷ ὠμίλει, ἡ ἐκπληξίς του αὐτὴ δὲν προσέβη μέχρι ἀντιστάσεως. Ἐπειτα δὲ μήπως ὁ Ἀλατόσπυρος δὲν ἦτο φίλος;

Οὕτως ἐξεκίνησαν ὁ Παλληκαρᾶς ἐβάδιζε σοβαρὸς, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς Πετρίνας· διήρχοντο ὁδοὺς ἐν αἷς ἦσαν ὀλίγαι ἀμαξίαι καὶ ὀλίγοι διαβάται, καὶ ἐφθασαν εἰς γέφυραν πλατυτάτην καταλήγουσαν εἰς μέγαν κήπον.

«Εἶνε ὁ Ζωολογικὸς Κήπος, εἶπεν ὁ

Ἀλατόσπυρος, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἔχουν γαϊδάρων σὰν τὸ δικό σου.

— Τότε θὰ εἰμποροῦσε ἴσως κανεὶς νὰ τοὺς τὸν πωλήσῃ», εἶπεν ἡ Πετρίνα διανοομένη ὅτι ἐν ζωολογικῷ κήπῳ τὰ ζῷα περιδιαβάζουσι μόνον.

Ἀλλ' ὁ Ἀλατόσπυρος δὲν ἐνέκρινε τὴν γνώμην ταύτην.

«Νᾶχῃ κανεὶς νὰ κάνῃ μὲ τὴν Κυβέρνησιν, εἶπε, δὲν χρειάζεται... γιατί ἡ Κυβέρνησις...»

Δὲν ἀπῆλθεν ἡ κυβέρνησις τῆς πίστεως τοῦ Ἀλατοσπύρου.

Ἡδὴ ἡ κυκλοφορία τῶν ἀμαξῶν καὶ τῶν τροχιοδρόμων ἦτο τόσοσιν ζωηρά, ὥστε ἡ Πετρίνα ἠναγκάζετο νὰ καταβάλλῃ τὴν προσοχὴν τῆς ὅλην, ἵνα δύ-

Παριεργοὶ τινες παρευθὺς ἐστάθησαν καὶ ἀπετέλεσαν κύκλον πέριξ αὐτῶν. Ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ ἦσαν, ὡς πάντοτε, διανομεῖς τηλεγραφημάτων καὶ ζαχαροπῶλαι. Ἐκαστὸς ἔλεγε τὸν λόγον τοῦ συμβουλευόν τινι τρόπῳ θὰ ἠναγκάζετο ὁ ὄνος νὰ διαβῇ τὴν πύλην.

«Θὰ καλοπεράσῃ ὁποῖος κουτός τον ἀγοράσῃ», εἶπε φωνὴ τις.

Ὁ λόγος οὗτος ἦτο κινδυνώδης, δυνάμενος νὰ βλάβῃ τὴν πώλησιν.

«Ὅθεν ὁ Ἀλατόσπυρος ἀκούσας αὐτὸν ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ διαμαρτυρηθῇ.

«Εἶνε κατεργάρας, εἶπε, ἐπειδὴ ἐκάλυψε ὅτι πως θὰ τον πουλήσῃ, κάνει ὅλα αὐτὰ τὰ παιγνίδια γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τάφεντικά του.

— Εἶσαι βέβαιος, Ἀλατόσπυρε; ἠρώτησεν ἡ φωνὴ ἥτις εἶχεν εἶπῃ τὴν παρατήρησιν.

— Μπα, ποῖος ξέρει ἐδῶ τὸ ὄνομά μου;

— Δὲ θυμᾶσαι τὴν Ρουκερή;

— Μωρὲ καλὰ λές! Ἡ Ρουκερὴ ἢ Ἀνδρογυναῖκα!»

Καὶ ἔδωκαν τὰς δεξιὰς.

— Δικός σου εἶν' ὁ γαῖδαρος;

— Ὅχι, εἶνε ἐδῶ τῆς μικρούλας.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Πολλὲς φορὲς ἤπιαμε μαζί. Ἄν ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ καλὸ γαῖδαρο, σοῦ τον συσταίω νὰ τον πάρῃς.

— Ἐχω ἀνάγκην, χωρὶς νὰ ἔχω ἀνάγκην.

— Μὰ σου εἶνε ἕνας κατεργάρας!

— Ἄν θὰ τον ἀγοράσω, δὲ θὰ τον πάρω γιὰ τὴν κατεργαρία του, οὔτε γιὰ νὰ πίνῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ δουλεύῃ.

— Ἀπὸ δουλειὰ ἐννοία σου. Φαντάσου, ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα χωρὶς νὰ σταθῇ.

— Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα;...»

Ὁ Ἀλατόσπυρος εἶχε νεύσῃ πρὸς τὴν Πετρίναν, ἥτις ἠκολούθει ἀκούουσα μόνον λέξεις τινὰς τῆς συνδιαλέξεώς αὐτῶν. Ὁ δὲ Παλληκαρᾶς πειθήνιος, ἤδη ὅτε δὲν εἶχε πλεόν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀγοράν, ἤρχετο ὀπίσθεν αὐτῆς, χωρὶς καὶ νὰ τὸν σφῇ ἐκ τῆς φορβεῖας.

Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπέζηεν, ὁ Παλληκαρᾶς ἔλαβε καιρὸν νὰ παρατηρήσῃ πρὸ αὐτοῦ, ὅτε δὲ ἡ Πετρίνα ἐπεχείρησε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ νὰ διαβῇ τὴν κιγκλιδωτὴν πύλην δὲν ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ. Ἀρὰ γὰρ εἶχε μαντεύσῃ ὅτι ἦτο ἀγορὰ ἱππῶν καὶ ὄνων; Ἐφοβεῖτο; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀδιαφορῶν πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἡ Πετρίνα τῷ ἔλεγεν ἐπιτακτικῶς ἢ μετ' ἀγάπης, ἐπέμεινε ἀνθιστάμενος. Ὁ Ἀλατόσπυρος ἐνόμισεν, ὅτι ὠθῶν αὐτὸν ἠθέλει τὸν ἀναγκάσῃ νὰ προχωρήσῃ· ἀλλ' ὁ Παλληκαρᾶς μὴ μαντεύων ποῖα τις χεῖρ ἐτόλμησε νὰ προσε- νεχθῇ πρὸς αὐτὸν μετὰ τοσαύτης οἰκειότητος, ἤρχισε νὰ λακτίζει χωρὶς εἰς τὰ ὀπίσω καὶ συμπαρασύρων καὶ τὴν Πετρίναν.

Παριεργοὶ τινες παρευθὺς ἐστάθησαν καὶ ἀπετέλεσαν κύκλον πέριξ αὐτῶν. Ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ ἦσαν, ὡς πάντοτε, διανομεῖς τηλεγραφημάτων καὶ ζαχαροπῶλαι. Ἐκαστὸς ἔλεγε τὸν λόγον τοῦ συμβουλευόν τινι τρόπῳ θὰ ἠναγκάζετο ὁ ὄνος νὰ διαβῇ τὴν πύλην.

«Θὰ καλοπεράσῃ ὁποῖος κουτός τον ἀγοράσῃ», εἶπε φωνὴ τις.

Ὁ λόγος οὗτος ἦτο κινδυνώδης, δυνάμενος νὰ βλάβῃ τὴν πώλησιν.

«Ὅθεν ὁ Ἀλατόσπυρος ἀκούσας αὐτὸν ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ διαμαρτυρηθῇ.

«Εἶνε κατεργάρας, εἶπε, ἐπειδὴ ἐκάλυψε ὅτι πως θὰ τον πουλήσῃ, κάνει ὅλα αὐτὰ τὰ παιγνίδια γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τάφεντικά του.

— Εἶσαι βέβαιος, Ἀλατόσπυρε; ἠρώτησεν ἡ φωνὴ ἥτις εἶχεν εἶπῃ τὴν παρατήρησιν.

— Μπα, ποῖος ξέρει ἐδῶ τὸ ὄνομά μου;

— Δὲ θυμᾶσαι τὴν Ρουκερή;

— Μωρὲ καλὰ λές! Ἡ Ρουκερὴ ἢ Ἀνδρογυναῖκα!»

Καὶ ἔδωκαν τὰς δεξιὰς.

— Δικός σου εἶν' ὁ γαῖδαρος;

— Ὅχι, εἶνε ἐδῶ τῆς μικρούλας.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Πολλὲς φορὲς ἤπιαμε μαζί. Ἄν ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ καλὸ γαῖδαρο, σοῦ τον συσταίω νὰ τον πάρῃς.

— Ἐχω ἀνάγκην, χωρὶς νὰ ἔχω ἀνάγκην.

— Μὰ σου εἶνε ἕνας κατεργάρας!

— Ἄν θὰ τον ἀγοράσω, δὲ θὰ τον πάρω γιὰ τὴν κατεργαρία του, οὔτε γιὰ νὰ πίνῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ δουλεύῃ.

— Ἀπὸ δουλειὰ ἐννοία σου. Φαντάσου, ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα χωρὶς νὰ σταθῇ.

— Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα;...»

Ὁ Ἀλατόσπυρος εἶχε νεύσῃ πρὸς τὴν Πε

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

— 'Από τί έννοούμεν ότι ένας ἄρρωστος ἔγινε καλά ;

Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἀποτείνει εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ Ὁ Κλεάνθης, βλέπων τὴν μικράν του ἀδελφὴν ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ τῆς μητρός του.

Ἡ Ἑλπινίκη ἦτο πράγματι βαρέως ἀσθενής, τόσο μάλιστα ἀσθενής, ὥστε δὲν ἐθεραπεύθη ἐντελῶς ἀκόμη.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἱατρός ἐπέστρεψε πρώτην φοράν νὰ τὴν σηκώσουν ὀλίγον ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἐπειδὴ τὰ ἱατρικὰ παρεμερίσθησαν πλέον, ὁ Κλεάνθης ἐφαντάσθη, ὅτι ἡ ἀδελφή του ἀνέρρωσεν ἐντελῶς καὶ ὅτι θ' ἀρχίσῃ ἀμέσως νὰ πηδᾷ τὸ

Μετὰ δέκα λεπτά ὁ Κλεάνθης ἀκούουμένος ἀπὸ τὴν γηραιὰν καὶ πιστὴν Μάρθαν, τὴν οἰκονόμον των, ἐμβαίνει εἰς τὸν ἐμπορικὸν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ φαρμακεῖον τοῦ καινοφανοῦς αὐτοῦ ἱατροῦ. Εἰδὼν εἰδὼν φάρμακα εἶναι ἐκεῖ, εἰς τὰς προθήκας, παντοῦ.

'Αλλὰ τί νὰ ἐκλέξῃ; Ἐν τύμπανον; σάλπιγγα; Ἄ, μπᾶ! Μίαν σόουραν; ἀδύνατον. Ἐν μηχανικὸν ἄλογον; Ὁ μικρὸς ἱατρός σείει ἀνυπόμονος τὴν κεφαλὴν του· χωρὶς νὰ θέλῃ, συλλογίζεται παιγνίδια, τὰ ὅποια ἀρμόζουν εἰς ἀγόρια.

Ἄν ἡγόραζε κούκλας; εἰς τὸ κατάστημα εἶναι ὁλόκληρον παρθεναγωγεῖον κούκλων· ἀλλ' ἡ καίμενη Ἑλπινίκη δὲν εἰμπορεῖ νὰ περιποιηθῇ τὴν ἰδικήν της, τί νὰ τὴν κάμῃ λοιπὸν τὴν ἄλλην, τὴν ξένην;

*Εἶπεν τὸ ποτήριον πρὸς τὸν Παλληκαρῆν (Σελ. 26, στ. γ')

σχοινάκι. Ἄλλ' ἡ δυστυχὴς μικρὰ ἦτο κάτωχρος ἀκόμη, οἱ δὲ πόδες της τόσο ὀλίγη δύναμιν εἶχον ἀκόμη, ὥστε ὁ πατήρ της ἠναγκάσθη νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὸ ἀνάκλιτρον κρατῶν αὐτὴν εἰς τὴν ἀγκάλῃν του.

Καὶ τώρα μένει ἐκεῖ ἐξηπλωμένη, ὅπως ἦτο εἰς τὸ κρεβάτι, τόσο ἀκίνητος, ὅσον καὶ ἡ κούκλα της, τὴν ὁποίαν ἔθεσεν ἀντίκρου τῆς νὰ τῆς κρατῇ συντροφίαν.

Ἡ Ἑλπινίκη ἐμειδίσει καθὼς εἶδε τὴν κόρη ν τῆς, μετὰ τόσο μακρὸν ἀποχωρισμὸν· ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν κούκλαν τῆς ἀγάπη περιωρίσθη εἰς τοῦτο μόνον· δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τῆς ἀλλάξῃ τὰ φορέματά της, νὰ τὴν κτενίσῃ καὶ ὁ Κλεάνθης ἐλυπήθη πολὺ ἰδὼν πόσον λυπημένη ἦτο ἡ ἀδελφή του.

Ἐνδοὶ πολὺ καλά ὅτι ἡ ἀδελφή του δὲν θὰ εἶνε ἐντελῶς ὑγιής, εἰμὴ ὅταν θὰ εἰμπορῇ νὰ διασκεδάξῃ· εἶνε τόσο βέβαιος περὶ τούτου, ὥς ἂν νὰ το εἶχεν εἰπῇ εἰς αὐτὸν ὁ ἱατρός. Πρέπει λοιπὸν, καὶ ἀμέσως, νὰ εὕρῃ ἓν παιγνίδιον, τὸ ὅποσον νὰ τὴν διασκεδάξῃ χωρὶς νὰ τὴν κουράξῃ.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δουλειὰ τοῦ ἱατροῦ, εἶνε δική μου! εἶπε.

Ὁ μικρὸς ἱατρός εὕρισκετο εἰς ἀμηχανίαν, καὶ ἴσως πολλὴν ὥραν θὰ ἐζήτηε νὰ εὕρῃ τὸ ποθοῦμενον, ἂν ἡ γραῖα Μάρθα δὲν ἐζήτηε τὴν γνώμην τοῦ διευθυντοῦ τοῦ καταστήματος.

Ὁ Κλεάνθης εἶπε μὲ φωνὴν συσταλμένην τί ἐζήτηε. Ἦθελε ἓν παιγνίδι, τὸ ὅποσον ἐν ᾧ δὲν θὰ εἶνε κούκλα νὰ εἶνε συγχρόνως τόσο διασκεδαστικὸν εἰς μίαν κόρην, ὅσον μία κούκλα, ἓν παιγνίδι ἐλαφρό... νὰ μὴν κοπιᾷ... νὰ το παίξῃ κανεὶς καθιστὸς ἔς τὸν καναπέ... .

— Τὸ θέλω διὰ τὴν ἀδελφὴν μου που εἶνε ἄρρωστη! εἶπεν ὡς ἐπίλογον.

Ὁ ἔμπορος ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ὀλίγον, ἀπήντησεν:

— Εὐρῆκα τί ζητεῖτε.

Καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Κλεάνθην μερικὰς εἰκόνας.

Ὁ Κλεάνθης κατ' ἀρχὰς ἔδειξεν ὅτι δὲν εὐχαριστήθη διόλου. Τί παράξεναι ζωγραφίαι ἦσαν ἐκεῖναι!...

'Αλλ' ὁ ἔμπορος δὲν ἀπεθαρρύνθη ἀπὸ τὴν ἑκφρασιν ἐκείνην τοῦ Κλεάνθους.

— Τὰς κούκλας αὐτὰς τὰς κόπτουν ἀπὸ τὰ δύο μέρη, κολλοῦν τὸ ἓν ἐπάνω ἔς τὸ ἄλλο καὶ ἡ κούκλα εἶνε πλήρης· τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὰ ἐνδύματα· νὰ τὸ ἐμπρόσθιον μέρος, νὰ καὶ τὸ ὀπίσθιον τοῦ φορέματος.

Ὁ Κλεάνθης ἐνόησε τώρα. Μόνον

ψαλίδι καὶ κόλλα ἐχρειάζετο... Τί λαμπρά! Πόσο θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ καίμενη ἡ Ἑλπινίκη!... Τώρα θὰ γίνῃ καλά χωρὶς ἄλλο!

— Νὰ μου δώσης πολλὰς, πολλὰς εἰκόνας, λέγει εἰς τὸν ἔμπορον, καὶ χωρὶς νὰ μετρήσῃ, ἀδειάζει ὅλον τὸ περιεχόμενον τοῦ βαλαντίου του. Νά μου δώσετε ὅσο κάμουν αὐτὰ τὰ χρήματα.

Ἐπῆρεν εἰκόνας παντὸς εἶδους καὶ παντὸς χρώματος. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον κυρίαι μὲ στολὴν χοροῦ, ἄλλαι μὲ γούναν καὶ μανσὸν καὶ τὰ λοιπά. Καὶ ὅλαι ἦσαν τόσο ἐλαφραί, καὶ αὐταὶ αἱ ὅποιαι ἐφόρουσαν γούνας ἀκόμη, ὥστε μὲ ἐν φύσημα εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ τὰς ἀναποδογυρίσῃ.

Ὅτε διεσκόρπισε τὸν θησαυρὸν τοῦτον εἰς τὸ ἀνάκλιτρον περὶ τῆς Ἑλπινίκης, ἡ ὥρᾴ κόρη ἔγινεν ἀμέσως κατακόκκινη ὡς νὰ ἤρχιζεν ἡδὴ ἡ θεραπεία.

— Ποῖος μου τα φέρει αὐτά; ἥρωτησεν.

— Ἐγώ! εἶπεν ὁ Κλεάνθης, μὲ φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ χαράν, διότι τὴν ἔδλεπε τόσο εὐχαριστημένην· ἐνόησεν τί θὰ κάμῃς;... Εἶνε πολὺ εὐκολο... ὁ ἔμπορος μου το ἐξήγησε· κολλοῦμε τὰ μαλλιά πίσω ἀπὸ τὸ πρόσωπον· ἔχω κόλλα... θὰ σε βοηθήσω...

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἑλπινίκη ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαράν· ἀλλά, Κλεάνθη, σὺ τ' ἀγόρασες;

— Ναί, ἐγώ, ἐγὼ διὰ νὰ γίνῃς καλά.

— Ὡ, Κλεάνθη! εἶπεν ἡ κόρη μὲ συγκίνησιν.

Καὶ διὰ νὰ τὸν φιλήσῃ, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ προσκέφαλόν της, καὶ ἦτο ἡ πρώτη φορά κατὰ τὴν ὁποίαν κατάρθωνε νὰ σηκωθῇ μετὰ τὴν μεγάλην ἀσθενειάν της.

Ὅταν ὁ πατὴρ ἐπέστρεψε τὴν ἐσπέραν, εὗρε τὴν Ἑλπινίκην ἀναστῆ μὲ νῆν, ὅπως ἔλεγεν ὁ Κλεάνθης. Σχεδὸν καθημένη εἰς τὸ ἀνάκλιτρον ἔκοπτε μὲ τὸ ψαλίδι ἐνδυμασίαν χοροῦ διὰ μίαν κυρίαν, ἥτις ὀρθία πλησίον της ἐπερίμενε τὴν στολὴν της. Καὶ ἡ μικρὰ ράπτρια ἐβιάζετο, καὶ ὁ Κλεάνθης δὲν ἐπρόφθανε νὰ κολλᾷ...

Ὁ πατὴρ τοῦ Κλεάνθους ἐξεπλάγη κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνόησε τὸ θαῦμα.

Ἡ Ἑλπινίκη ἀνέρρωσεν ἐντελῶς. Ἡ ἀδελφικὴ καρδιά τοῦ Κλεάνθους ἔκαμε τὸ θαῦμα ἐκεῖνο. Ὁ μικρὸς ἱατρός, χωρὶς ἐξετάσεις, χωρὶς δίπλωμα, ἀλλ' ἀκούσας μόνον τὴν καρδίαν του, ἐθεράπευσεν ἐντελῶς τὴν ἀδελφὴν του!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΚΟΥΚΚΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

— Ἄ! τί ὠραῖα που τραγουδεῖς, καλὲ μου πετεινέ!

— Μὰ καὶ σύ, ἀγαπητέ μου κουκκε, τί ὠραῖα που κελαδεῖς· κανένας δὲν σου παραβγαίνει ἔς τὴ φωνή.

— Δὲν χορταίνω ν' ἀκούω, φίλε μου,

ὅταν ἀρχίζῃς τὸ κουκουρίκου σου.

— Μὰ κ' ἐγὼ σ' ὀρκίζομαι, χαριτωμένο πουλί, πῶς σὰν παύσης δὲν βλέπω τὴν ὥραν ὡς ποῦ νὰ ξαναρχίσῃς. Πίστευσέ με πῶς εἰς τὸ τραγούδι περνᾷς καὶ αὐτὸ τὸ φημισμένο ἀηδόνι.

— Ὅταν ἀκουσθῇ ἡ φωνή σου, μου φαίνεται πῶς ἀκούω μελωδίαν τοῦ παραδείσου· πόσο σε θαυμάζω.

Τότε εἰς σπουργίτης, ὅστις ἔτυχεν ἐκεῖ, εἶπε.

— Φίλοι, ὅσο καὶ ἂν βραχνιάζετε διὰ νὰ ἐγκωμιάζετε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, πάντα κακόφωνοι εἶσθαι καὶ κακόφωνοι θὰ μένετε.

Διὰ τὴν φωνὴν τοῦ πετεινοῦ, διότι ὁ πετεινὸς μὲ τὴν ἴδιαν ἀδιαντροπίαν ἐπαινεῖ τὸν κουκκον. [Ἐκ τῶν μύθων τοῦ ΚΡΙΛΩΦ]

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΚΑΙ ΕΚΤΩΡ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θαρρεῖτε πῶς ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Ἑκτωρ εἶνε μαλωμένοι ὅπως τὸν παλαιὸν καιρὸν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον; Κάθε ἄλλο! Εἶνε οἱ πλέον ἀγαπημένοι φίλοι.

Ὁ Ἀχιλλεὺς μόλις ἔφαγε τὸ πρόγευμά του, ἐνθυμήθη τὸν φίλον του καὶ εἶπε μὲ τὸν νοῦν του:

— Ἄς πάγω νὰ δώσω καὶ τοῦ καϊμένου τοῦ Ἑκτορος νὰ φάγῃ! θὰ πεινᾷ. Ἐχει τόση ὀρεξί πάντα.

Καὶ κατέβη, μισονδυμένος, εἰς τὴν αὐλήν. Εἶνε καλοκαίρι καὶ ὁ ἥλιος σκορπίζει τὰς χρυσὰς ἀκτῖνας του· ὅχι μονάχα ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Ἑκτωρ, ἀλλὰ καὶ ἡ σκούπα ρίχνει τὸν ἴσκιον της· μὴν ἀνησυχῇτε λοιπὸν διὰ τὸν Ἀχιλλεὺς· δὲν εἶνε φόβος νὰ κρυώσῃ.

Ἰδέτε τὸν πῶς χαμογελᾷ· εἶνε εὐτυχὴς· κρατεῖ ἀπ' ὀπίσω του τὴν κατσαρολίτσαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔφερε τὸ φαγητὸν τοῦ Ἑκτορος, καὶ ἐν ᾧ ἐκείνη στάζει, αὐτὸς βλέπει τὸν φίλον του πῶς τρώγει μὲ τόσῃ ὀρεξί.

Ἀλήθεια, μεγάλην πείναν ἔχει ὁ Ἑκτωρ. Τὸ ρύγ-

χος του εἶνε βουτηγμένον ὅλον εἰς τὸν χυλόν, καὶ τὰ πόδια του στυλωμένα καὶ ἡ οὐρά του τεντωμένη. Τώρα οὔτε νὰ στρέψῃ πρὸς τὸν μικρὸν τοῦ κύριον δὲν ἔχει καιρὸν.

Νὰ ἰδῇτε ὅμως μετ' ὀλίγον τί θὰ γίνῃ.

Ὁ Ἑκτωρ ἀφ' οὗ φάγῃ θὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Ἀχιλλεὺς μὲ ἀγάπην· θὰ κινή τὴν οὐράν του, θὰ πηδᾷ τριγύρω του, θὰ λυγίσῃ τὸ σῶμά του, θὰ πηδᾷ, θὰ ἐκβάλλῃ φαιδράς ὑλακάς, αἱ ὁποῖαι θὰ λέγουν εἰς τὸν μικρὸν τοῦ φίλου.

— Εἴσαι καλὸ παιδάκι, Ἀχιλλεῦ, καὶ σ' ἀγαπῶ· δὲν με βασανίζεις, φροντίζεις δι' ἐμέ, μὲ χαϊδεύεις μὲ τὸ χεράκι σου τὸ ἀπαλό. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ καὶ σοῦ εἶμαι πιστός. Ἄς τολμήσῃ νὰ σε πειράξῃ κανεὶς ἢ σκύλος εἶνε ἢ ἄνθρωπος, καὶ βλέπει πῶς θὰ χυθῶ ἐπάνω του· καὶ ἔς τὴ θάλασσαν καὶ ἔς τὴ φωτιὰ ὀρμῶ γιὰ σένα. Γάβ, γάβ, Ἀχιλλεῦ μου, γάβ, γάβ, μικρέ μου Ἀχιλλεῦ!

Ο ΕΦΤΑΒΟΥΝΙΣΙΟΣ ΔΡΑΚΟΣ

[Παραμύθι]

Ο μάνα του Διγενή δεν είχε πλεία τίποτα 'ς τὸ ντουλάπι. Μιὰ μέρα φωνάζει τὸν υἱὸν της καὶ του λέγει :

— Υἱέ μου, ἐδῶ πέρα δὲν εἶνε προκοπή φύγε μακριά, ξενιτέψου καὶ βάλε τὰ δυνατά σου νὰ γίνῃς κατὶ. Εἴσαι ψηλός, γερὸς καὶ χεροδύναμος· ἡ τύχη εἶνε κάποτε καλὸδολὴ· ποῖος ξέρει, μπορεῖ νὰ τὴν ἀπαντήσῃς 'ς τὸ δρόμο σου.

Ο Διγενὴς εἶπέ πως κι' αὐτὸς αὐτὸ ἐγύρευε, ἐπῆρε τὴν εὐχὴ τῆς μάνας του καὶ ξεκίνησε.

Ἐπῆγαινε καὶ ὅλο ἐπῆγαινε· ἔκανε τὴν νύκτα ἡμέρα· τέλος βλέπει ἕνα παλάτι που ἔλαμπε ἀπ' τὰ φῶτα.

Ἦταν τὸ παλάτι ἐνὸς βασιλιᾶ. Τὴν ὥρα ποῦ ὁ Διγενὴς ἐτήρασε μὲ θαυμασμό νὰ καὶ περνάει καὶ ὁ βασιλιᾶς.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, παλληκάρη ;
— Τηράω τ' ὀλόλαμπρό σου παλάτι.
— Πές μου, σ' ἀρέσει, ξένη ;
— "ὦ, πολὺ καὶ πῶς ζηλεύω 'κείνους που κάθονται μέσα.

— Αὐτὸ εἶνε ; καὶ σὺ μπορεῖς νάρθῃς νὰ κάθῃσαι μέσα. Θέλω ἴσα, ἴσα ἕναν ἱπποκόμο γιὰ τὰλόγα μου· σὺν θέλῃς ἔλα 'ς τὴ δούλεψί μου.

Τέτοια τύχη μῆτε 'ς τὸν ὕπνο του δὲν τὴν εἶχε 'δῆ ὁ Διγενὴς.

— Μετὰ χαρᾶς σου, βασιλιᾶ μου ! Καὶ ἐμῇθε 'ς τὴ δούλεψί του.

Ὁ Διγενὴς ἦταν ἄξιο καὶ προκομμένο παλληκάρη. Δὲν τὴ φοβώτανε τὴ δουλειά. Πρὶν χαράξῃ ἦταν 'ς τὸ πόδι κ' ἐκαθάρριζε τὸ σταῦλο, ἐξύστριζε τὰλόγα, ἔτριβε τὰ χαλινάρια. Ὁ βασιλιᾶς τὸν ἐπῆρε ἀπὸ καλὸ, τὸν ἀγάπησε καὶ τὸν ἔκανε βεζύρι του, σὺν νὰ λέμε πρωθυπουργό του.

Οἱ ἄλλοι που ἦταν 'ς τὸ παλάτι, — μερικοὶ ἄσπρισαν 'ς τὴ δούλεψι τοῦ βασιλιᾶ — δὲν μποροῦσαν νὰ το χωνέψουν· κόντευαν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ φθόνο καὶ ἀπὸ τὸ κακό τους.

— Τί 'ντροπή· ἕνας ἱπποκόμος ἐκεῖ τέρα που ἐκαθάρριζε ὡς τὰ προχθὲς τὸ σταῦλο, νὰ μας προστάξῃ τώρα.

Κι' ὁ καθένας συλλογιζότανε μὲ τί τρόπο νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ντυνότανε ὁ βασιλιᾶς, ὁ καμαριέρης τοῦ λέγει μὲ ὑποκρισία :

— Πολυχρονεμένε μου βασιλιᾶ, ξέρεις τί κάθεται καὶ λέγει αὐτὸς ὁ Διγενὴς ; Λέγει πως μπορεῖ νὰ πάρῃ τὸ μαγεμμένο πάπλωμα τοῦ ἐφταβουνισίου δράκου. Αὐτὸ τὸ πάπλωμα ἔχει χρυσὸ ὑφάδι καὶ ἐκατὸ ἀσημένια κουδουνάρια ὀλοτρόγυρα.

— Καὶ τί θὰ το κάνῃ αὐτὸ τὸ πά-

πλωμα ὁ Διγενὴς ; ῥώτησε ὁ βασιλιᾶς.

— Ἐχει σκοπὸ νὰ σοῦ το χαρίσῃ.

Ὁ βασιλιᾶς τὸ πίστεψε τὸ ψέμμα τοῦτο. Ἐνὰ βράδυ ἐκάλεσε τὸ Διγενὴ 'ς τὴν κάμαρά του καὶ του λέγει :

— Διγενὴ, εἶπες πως μπορεῖς νὰ φέρῃς τὸ πάπλωμα τοῦ δράκου· νὰ πᾶς νὰ μού το φέρῃς !

— Τί λές, Πολυχρονεμένε ; Ἐγὼ ἔβγαλα τέτοιο τρελλὸ λόγο ἀπὸ τὸ στόμα μου ; ὁ δράκος θὰ με ρουφίξῃ ζωντανὸ μονάχα νὰ μυρισθῇ πως σίμωσα 'ς τὸ στοίχειωμένο του παλάτι.

— Τί ; πέρνεις τὸ λόγο σου πίσω ; Νὰ κάνῃς αὐτὸ που εἶπες, εἰδεμὴ θὰ εὕρῃς ἄλλο χειρότερο.

Ὁ καίμενος ὁ Διγενὴς ἔλεγε πως ποτέ του δὲν εἶπε τέτοιο πρᾶμμα. Τοῦ κάκου ὁ βασιλιᾶς ἤθελε καλὰ καὶ σώνει τὸ πάπλωμα τοῦ δράκου· ὁ Διγενὴς εἶδε καὶ ἀπόειδε, τράβηξε νὰ πάῃ νὰ τοῦ το φέρῃ.

Ἐν τὸ δρόμο συλλογιζότανε μὲ τί τρόπο νὰ το πάρῃ τὸ μαγεμμένο πάπλωμα. Ἐπίασε νὰ νυκτώῃ, ὅταν ἐφθασε 'ς τὸ παλάτι τοῦ δράκου.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ Δράκαινα βγήκε νὰ πάρῃ λίγα ξύλα γιὰ νὰ βράσῃ τὸ φαγεῖ τοῦ δράκου· ὁ Διγενὴς, δὲν χάνει καιρό, τρέχει, μπαίνει καὶ κρύβεται σὲ μιὰ κώχη.

Σὲ λίγὸ γύρισε ἡ Δράκαινα καὶ ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα ἦρθε καὶ ὁ Δράκος.

— Γυναίκα, φρέσκο κρέας μού μυρίζει.

— Τί λές, Δράκο ; ξέχασές πως σήμερα 'σάξαμε τὸ ὕστερνό μας πρῶτα :

— Γυναίκα, μού μυρίζει ἀνθρωπινὸ κρέας.

— Θὰ παράπιες τὸ γιόμμα καὶ δὲν ἦρθες ἀκόμη 'ς τὰ συγκαλά σου· κανέναν δὲν ἦρθε ἐδῶ.

— Γυναίκα, κατὶ μού μυρίζει.

— Θὰ μοσχοβολᾷ τὸ φαγεῖ ποῦ σοῦκανα· ἔλα 'ς τὸ τραπέζι, τοῦ λέγει ἡ Δράκαινα.

Νύκτωσε, ἔγινε μεσάνυχτα, ὁ Δράκος καὶ ἡ Δράκαινα ἐπῆγαν νὰ πλαγιάσουν, σὲ λίγὸ ἐρροχάλιζαν καὶ οἱ δύο τους.

Ὁ Διγενὴς που τᾶκουε ὅλα ἀπὸ 'κεῖ ποῦ ἦτανε κρυμμένος, εἶπε μέσα του :

— Τώρα εἶνε ἡ ὥρα.

Καὶ σιγὰ, σιγὰ, μὰ πολὺ σιγὰ τράβηξε τὸ μαγεμμένο πάπλωμα.

Ὁ Δράκος 'ξύπνησε.

— Γυναίκα, ὅλο δικό σου τὸ θέλεις τὸ πάπλωμα ἀπόψε.

— Τί μὲξῖπνισες ἔτσι, καίμενε ; καλὰ κοιμώμουνα.

Καὶ ἀποκοιμήθηκαν πάλι καὶ οἱ δύο τους.

Ὁ Διγενὴς δὲν ἔβγαζε τσιμουδιά ἀπὸ τὴν κώχη· πέρασε κάμποση ὥρα ἀκόμη καὶ ἄρχισε πάλι νὰ τραβᾷ.

Ὁ Δράκος ἐθύμωσε 'ς τὰ γερά κ' ἔβαλε τὲς φωνές.

— Νά, πᾶρ' το ὀλάκαιρο, σὺν το θέλῃς τόσο, κι' ἄφρσέ με ἥσυχο νὰ πάρω τὸν ὕπνο μου.

Καὶ 'ς τὸ θυμὸ του ἀπάνω ἔρριψε χάμου τὸ μαγεμμένο πάπλωμα καὶ αὐτὸ πέφτοντας ἐκούδουνισε.

Αὐτὸ ἤθελε κι' ὁ Διγενὴς· μόλις ξανάκλεισαν τὸ λοιπὸν τὰ μάτια τους ὁ Δράκος καὶ ἡ Δράκαινα, τὸ πέρνει σιγὰ σιγὰ καὶ φεύγει.

Τὴν αὐγὴ ὁ Δράκος ἐκρύωνε καὶ λέγει τῆς γυναίκας του.

— Σὺ τῶχεις τὸ πάπλωμα ὅλη τὴν νύχτα, τώρα δὸς το σὲ μένα.

— Ἐγὼ τῶχα τὸ πάπλωμα ; τί λές, ἄνδρα ; ἐγὼ ἤμουν ἴσα ἴσα ξέσκεπη ὅλη τὴν νύχτα· δὲν θυμάσαι πῶς το πέταξες χάμου ;

— Πᾶρ' το λοιπὸν καὶ σκέπασέ με.

Ἡ Δράκαινα σηκώθηκε.

— Ποῦν' το τὸ πάπλωμα, Δράκο ; δὲν το βλέπω.

Ὁ Δράκος πηδᾷ τότε ἀπὸ τὸ στρῶμα καὶ βάζει τὲς φωνές.

— Μᾶς τῶκλεψαν, γυναίκα ! Δὲν τηρᾷς πῶς εἶνε ἀνοιχτὴ ἡ πόρτα ;

Τρέχει 'ς τὸ παράθυρο, καὶ βλέπει μακριὰ τὸν Διγενὴ νὰ τρέχῃ.

— Διγενὴ ! Διγενὴ !

— Τί εἶνε ;

— Σὺ μού πῆρες τὸ πάπλωμά μου ;

— Ἐγὼ.

— Δέν μου λές τὸ λοιπὸν πως εἶσαι κλέφτης !

— Εἶμαι, σὺν εἶνε κλεψιά νὰ πάρῃ κανεὶς πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα δράκο.

— Πότε θὰ ξανάρθῃς ;

— Μιὰ μέρα τοῦ χρόνου, δὲν ξέρω ποιά.

Ὁ Διγενὴς ἔφθασε 'ς τὸ παλάτι· ὁ βασιλιᾶς τὸν δέχθηκε μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας, καθὼς εἶδε τὸ μαγεμμένο πάπλωμα· λές κ' ἐπαίξε μουσικὴ σὺν το κουνούσε κανεὶς.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ο ΕΛΕΦΑΣ

Τὸ μεγαλειότερον ἐκ τῶν μαστοφόρων ζῴων τῆς ξηρᾶς εἶνε συγχρόνως καὶ τὸ ἥσυχώτατον, μὲ ὅλην δὲ τὴν δυσκίνησίαν του ἔχει ἔκτακτον ἐπιτηδεϊότητα καὶ εὐφυΐαν.

Ὁ ἐλέφας εἶνε ἄσχημον ζῷον· ἡ φύσις ἀντὶ καλλονῆς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν δύναμιν καὶ φρόνησιν. Ἡ κεφαλὴ του εἶνε μικρὰ καὶ προεκτείνεται εἰς προβοσκίδα, ἥτις φθάνει μέχρι τοῦ ἐδάφους. Τὸ σῶμα του εἶνε βαρὺ καὶ δυσκίνητον, οἱ πόδες του ὀγκώδεις ὡς στύλοι καὶ ἀπολήγοντες εἰς πέντε χηλᾶς.

Τὰ ὠτά του εἶνε μικρὰ καὶ πλατέα, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του μικροί.

Τὸ δερμά του ἔχει συνήθως χροῶμα στακτόμυρον, σπανίως ὑπόλευκον. Τὸν λευκὸν ἐλέφαντα τιμᾶσι πολὺ οἱ Ἰνδοί, διότι πιστεύουσιν ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ μετέβησαν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθαμμένων των. Εἰς παλαιότερους δὲ χρόνους τὸν προσεκύνουν ὡς βασιλέα καὶ ἐτοποθετοῦν αὐτὸν εἰς μεγαλοπρεπεῖς σταύλους· πληθὺς δὲ ὑπηρετῶν τὸν ἐπεριποιούντο.

Ἐλευθερος εὐρίσκεται ὁ ἐλέφας εἰς τὴν Κοχινίαν, τὸ Σιάμ, τὸ Ἰνδοστὰν καὶ εἰς τὰς νήσους Ἰάβαν, Σουμάτραν, Βόρνεον καὶ Κεϋλάνην. Εἰς τὰ μέρη ταῦτα ζῇ κατὰ μεγάλας ἀγέλας καὶ προτιμᾷ τὰ σιερά καὶ βαλτώδη μέρη, τὰ ὅποια διατρέχονται ἀπὸ ποταμούς καὶ ρυάκια, παρὰ τὰ ξηρά καὶ ἀνοικτά.

Ἀγαπᾷ πολὺ νὰ λουέται, τοῦτο δὲ εἶνε ἀπαραίτητον εἰς τὴν υγείαν του, διότι ἄλλως τὸ δερμά του σκληρύνεται καὶ ρυτιδώνεται. Κολυμβᾷ καλὰ, ἔχει δὲ ὅλον τὸ σῶμα ὑποκάτω τοῦ ὕδατος καὶ κρατεῖ ἔξω αὐτοῦ μόνον τὴν προβοσκίδα· ἀλλ' ἂν δὲν ὑπάρχῃ κατὰλληλον μέρος νὰ λουσθῇ, γερμίζει τὸν προβοσκίδα του μὲ νερὸν καὶ περιβρέχει ὅλον τὸ σῶμα του, καὶ κόνιν συναίρει διὰ τῆς προβοσκίδος του καὶ σκορπίζει αὐτὴν ἐπὶ τοῦ δερματός του, ἵσως διὰ νὰ μὴ πονῇ τὸσον ἀπὸ τὰ κεντήματα τῶν ἐντόμων. Ἐν γένει δὲ τὸ δερμά του τὸ ὅποῖον φαίνεται χονδρότατον εἶνε πολὺ εὐαίσθητον, διὰ τοῦτο ὁ ἐλέφας ἀποδιώκει τὰ ἐντομα διὰ κτυπημάτων τῆς προβοσκίδος, τῶν ὠτων καὶ τῆς οὐρᾶς· ἐπίσης θραύει κλάδους καὶ δι' αὐτῶν ἢ διὰ καλάμου ἐκδιώκει ἀπὸ τὸ σῶμα του τοὺς ὀχληροὺς τούτους ἐπισκέπτας.

Αἱ κινήσεις του εἶνε πολὺ ταχύτεροι παρ' ὅσον θὰ ἐπερίμενε, κανεὶς ἀπὸ τοιοῦτον κολοσσόν.

Ἡ προβοσκίς του, ἥτις εἶνε δι' αὐτὸν ἀληθὲς χεῖρ, κινεῖται καὶ στρέφεται μετὰ πολλῆς ἐπιδεξιότητος, καὶ ἄνευ αὐτῆς ὁ ἐλέφας, ὅπως εἶνε καμωμένος, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ζῇ. Κινεῖ αὐτὴν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, μὲ τὴν προέκτασιν δὲ αὐτῆς τὴν ὁμοιάζουσιν πρὸς χεῖλην, ἐκτελεῖ ἐργασίας αἱ ὅποιαι μόνον διὰ δύο δακτύλους θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτελεσθῶσι. Τὴν τροφὴν του φέρει εἰς τὸ στόμα του διὰ τῆς προβοσκίδος, μὲ αὐτὴν πίνει ὕδωρ καὶ μὲ αὐτὴν καταβρέχει ἀπὸ ἐκδίκησιν, ὅσους τὸν δυσχερῶσιν. Διὰ τῆς προβοσκίδος ἐκτελεῖ καὶ διάφορα ταχυδακτυλογράμματα. Ἐκβάλλει τὸν φελλὸν ἐκ φιαλῶν οἴνου, ἀνοίγει κλειδωνίας διὰ κλειδίου, λαμβάνει μικρὰ νομίσματα ἐκ τοῦ ἐδάφους καὶ λύει ἐμπεδευμένους κόμβους.

Παραδείγματα τῆς εὐφυΐας, τῆς εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς ἐκδίκησιν, ἀναφέρονται πά-

πολλά, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἡμίση ἂν εἶνε ἀληθῆ, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ ἐλέφας εἶνε πολὺ εὐφυέστερος τοῦ κυνός.

Ὁ ἐλέφας εἶνε φυτορᾶγον ζῷον· τρώγει φύλλα, καρπούς, ῥίζας· καταστρέφει μὲν τὰ δένδρα, τὰ ὅποια συντρίβει ἢ ἐκρίζωνει, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους δὲν τοὺς βλάπτει, εἰμὴ μόνον ὅταν ὑπερασπίζει αὐτὸν ἢ θέλει νὰ ἐκδικηθῇ τινα, ὅστις τὸν ἐπείραξε πολὺ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, οἱ πελώριοι χαυλιόδοι δὲ τὸν γίνονται φοβερά ὄπλα.

Πολὺ εὐχαριστεῖ τοὺς ἐλέφαντας ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων· συλλέγουσι δέσμας τὰς ὁποίας ὀσφραίνονται ἐπὶ πολὺ, ἔπειτα τὰς φέρουσιν εἰς τὸ στόμα καὶ τὰς τρώγουσι· τὴν δυσωδίαν τῶν ζῴων ἀποστρέφονται, διὰ τοῦτο δὲν ὑποφέρουσι νὰ ζῶσι πλησίον χοίρων. Ἀποστροφὴν ἢ καὶ φόβον αἰσθάνονται πρὸς τοὺς ποντί-

Ἐλέφας

κοὺς, λέγεται δὲ ὅτι τρέμουν εὐθὺς ὡς ἴδωσι ποντικόν.

Ἡ θήλεια εἶνε φιλόστοργος μήτηρ, ἀγαπᾷ δὲ πολὺ καὶ θωπεύει καὶ περιποιεῖται τὰ τέκνα της. Ὅταν ἡ ἀγέλη ἐκκινεῖ, ἡ μήτηρ κρατεῖ τὸ μικρὸν μεταξὺ τῶν δύο κνημῶν· ὅταν δὲ διέρχεται ποταμὸν το κρατεῖ διὰ τῆς προβοσκίδος ὑπεράνω τοῦ ὕδατος.

Εἰς τὴν Κεϋλάνην, τὴν πρὸς νότον τῶν Ἰνδιῶν κειμένην μεγάλῃ νήσῳ, οἱ κυνηγοὶ συλλαμβάνουσιν τοὺς ἐλέφαντας, κατασκευάζοντες περίξ λίμνης τινὸς πληθὺς στενῶν διόδων. Τότε περικυκλώνουν τὸ δάσος καὶ διὰ κραυγῶν καὶ θορύβου πολλοῦ ἀναγκάζουσιν αὐτοὺς νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ὕδωρ. Ἐκ τῶν διόδων πλησιάζουσιν εἰς αὐτοὺς ἡμεροθέοντας ἐλέφαντας, οἱ δὲ κυνηγοὶ εὐρισκόμενοι εἰς ἐπὶ στενωτέρως διόδους δεσμεύουσιν αὐτούς. Οἱ ἡμεροὶ ἐλέφαντες γίνονται τότε παιδαγωγοὶ καὶ δέρου μὲ τὴν προβοσκίδα των τοὺς ἀτιθάσσους ἀδελφούς των, ἂν δὲν θέλωσι νὰ ὑποταχθῶσι.

Ὁ ἐλέφας εἰς πέντε ἢ ἑξ ἑβδομάδας γνωρίζει τὸν φύλακά του, ὅστις λύει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ δεσμά του καὶ μετὰ ἑξ μηνῶν τὸν περιφέρει ἐλευθερόν· ὁ φύλαξ πρὸς ἡμέρωσίν του μετεχειρίζεται διάφορα μέσα· πότε τὸν κολακεύει ξύων ἐλαφρῶς μὲ ἰνδικὸν κάλαμον τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν προβοσκίδα του, ἢ ἀποδιώκων τὰς μυῖας ἐκ τῆς πληγῆς

του, πότε τὸν φοβίζει μὲ ράβδον ἔχουσιν εἰς τὸ ἄκρον σίδηρον, μὲ τὸ ὅποῖον καὶ τὸν κεντᾷ ἐνίοτε. Διὰ νὰ εἶνε δροσερὸς ραίνει τὸ σῶμα του ὁ φύλαξ μὲ ὕδωρ, φροντίζει ὅμως νὰ μὴ πλησιάζῃ τὸσον ὅσον φθάνει ἢ προδοσκίς αὐτοῦ.

Ἀν ἐξημερωθῇ ὁ ἐλέφας, ὁ φύλαξ πηδᾷ εἰς τὴν ῥάχιν του, ἂν δὲ προχωρήσῃ πολὺ ἢ οἰκειότης, πηδᾷ καὶ εἰς τὸν λαιμόν του. Ἐκεῖθεν διευθύνει πλέον τὸν ἐλέφαντα ὅπου καὶ ἂν θέλῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἡμερος ἂν εἶνε ὁ ἐλέφας, πρέπει νὰ μὴ φέρεται εἰς τὸ μέρος ὅπου συνελήφθη, διότι τότε ἐνθυμεῖται πάλιν τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φεύγει.

Ὁ ἡμερος ἐλέφας εἶνε χρησιμώτατον ζῷον εἰς τὸν ἀνθρώπον, δύναται νὰ σηκώσῃ μεγάλη βάρη, ἢ νὰ σὺρῃ ὀγκώδη πράγματα. Πολύτιμον εἶνε καὶ τὸ ἐλεφαντόδοντον. Οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Κινέζοι κατεργάζονται τοὺς χαυλιόδοντας κατασκευάζοντες παντοειδῆ πράγματα : ῥιπίδια, κομβία, πλαίσια καθρεπτῶν καὶ ποικίλα ἄλλα ἀντικείμενα· καὶ ἐν Εὐρώπῃ δὲ γίνεται μεγάλη χρῆσις ἐλεφαντόδοντος.

Ἄλλοτε ὅμως ἀντὶ εὐτελῶν χειρονακτικῶν ἐργασιῶν ἐξετέλουν οἱ ἐλέφαντες μεγαλοπρεπέστατα ἔργα. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πύρρου καὶ τοῦ Ἀννίβα ἐχρησιμοποιούντο εἰς τὸν πόλεμον, ἡ θέα των δὲ μόνη ἐνέπνεε τρόμον εἰς τοὺς στρατοὺς ὅτε οἱ ἐλέφαντες ἐπροχώρουν φέροντες πύργους μετ' ἀνδρῶν ὀπλισμένων εἰς τὴν ῥάχιν των. Τὸν Ἰνδιῶν ἐνεφανίζοντο εἰς τὰς ἐορτάς τῶν Ἰνδιῶν Σουλτάνων πολυτελῶς ἐστολισμένοι καὶ προηγούμενοι μεγάλῃς πομπῆς.

ΦΙΛΟΘΩΙΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιαννάκης διαβάζει ζωολογίαν. Ἐξέφρα ἔρωτ' αὐτὴν μαμμά του :

— Μαμμά, εὐύρουν τὰ ζῶα τί εἶδους ζῶα εἶνε τὸ καθένα ;

— Καὶ πῶς σου ἦλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα ;

— Ὁ Γιαννάκης :

— Νά, γιατί τότε τὸ βῆδι, ὁ γάιδαρος καὶ ἡ καίμου θὰ ντρέπονταν, ἂν εἶδον τί εἶνε.

Ἐστᾷλη ὁπ' αὐτῆς ἡ Μαγικήν Ἀφροίτιαν.

*

Ὁ Διδάσκαλος μετ' αὐστηρότητος :

— Μανώλη, ἀπὸ ποῦ το ξέρουμε ὅτι ἡ σελήνη ἀπέχει διακόσις σαράντα χιλιάδες μίλια ἀπὸ τὴν γῆν ;

Ὁ Μανώλης ἐντρομός :

— Κύρ Δάσκαλε, σείς . . . σείς ὁ ἴδιος το εἶπατε.

Ἐστᾷλη ὁπ' τοῦ Λαδοῦ Ποντινοῦ.

*

Σωτήρης : — Δέν μου λές, Μιχάλη, γιατί σε ἐυλοφοῦνται ἔτσι ὁ πατέρας σου ;

Μιχάλης : — Ἀμ γιατί εἶνε πῶς δυνατὸς ἀπὸ μένα.

Ἐστᾷλη ὁπ' τοῦ Μιχάου Κόνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Τὴν ἐξῆς τρυφερωτάτην ἐπιστολήν μοι ἀπεύθυνεν ὁ *Μέλλων Ναυάρχος*. Τὴν ἀνέγνωσα μετὰ πολλῆς συγκινήσεως· εἰμαι δὲ βεβαία, ὅτι καὶ σεῖς, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἀναγινώσκοντες αὐτήν θὰ αἰσθανθῆτε ὅ,τι καὶ ἐγὼ ἡσθάνην:

«*Ἀγαπητή μου «Διάπλasis»*, ἀπὸ σήμερον μὴ στέλλῃς πλέον τὸ φύλλον πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀδελφόν μου *Δημήτριον*. Συμπληρῶνται ἤδη 15 ἔτη ἀπ' οὗ ἤρχισα νὰ σε ἀναγινώσκω, νὰ ἐντυφῶ εἰς κάθε σελίδα σου, αἰσθανόμενος μεγίστην χαρὰν ὅποταν ἤκουα νὰ κτυπᾷ τὴν θύραν ὁ διανομέυς καὶ νὰ φωνάζῃ: «*Ἡ Διάπλasis!*» Κατέβαινα κάτω, ἔπαιρνα τὸ φύλλον καὶ ἐπερνοῦσα τὰς καλλιτέρας ὥρας ἀναγινώσκων σε. Θὰ κατέχρῃς, δευτέρα μου μητέρα, τὴν μεγαλειτέραν θέσιν εἰς τὴν καρδίαν μου, εἰς τὴν καρδίαν ἐνὸς νεανίου, ὅστις τὰ $\frac{2}{3}$ τῆς παιδείας καὶ τῆς ἀγωγῆς του τὰ ὀφείλει εἰς σέ. Μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ καταταχθῶ εἰς τὸ Ναυτικόν. Θὰ ὑπάγω μακρὰν, πολὺ μακρὰν, εἰς ξένας χώρας, πάντοτε ὅμως θὰ σε εὐγνωμῶ, θὰ σε ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ.

Σοῦ σφίγγω τὸ χέρι
ὁ φίλος σου

ΜΕΛΛΩΝ ΝΑΥΑΡΧΟΣ.»

"Υπαγε, *Μέλλων Ναυάρχε*! "Ἐχε πάντοτε ἐρριζωμένον εἰς τὴν καρδίαν σου τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ θερμὴν τὴν πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπην· καὶ ὅ,τι ὀλοφύχως σήμερόν σοι εὐχομαι θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν: Τὸ ψευδώνυμόν σου θὰ ἐπαληθεύσῃ!

Δὲν το ἔγραψα τόσας φορές, *Ῥψιπετὴ Ἀετὲ τῶν Ἀνδῶν*, ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν δημοσιεύω τῶν συνδρομητῶν ἐκτὸς ἀπὸ παιδικὰ πνεύματα καὶ ἀπὸ πνευματικὰς ἀσκήσεις, καὶ αὐτὰ ἐὰν ἐγκριθῶσι:

Τώρα εἶσαι ἐντελὼς καλὰ, *Δεοτὸκαρδε Λεωρίδα*; Γράψε μου λοιπὸν συχνά.

Ναί, *Ἐρυθρὸν Τριαντάφυλλον*, εἰμφορεῖς νὰ κρατήσῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν. Πολὺ εἰμαι εὐτυχὴς που τόσον ἀρέσουν καὶ εἰς σέ καὶ εἰς τοὺς καλοὺς γονεῖς σου αἱ διηγήσεις μου. Ἡ μετὰφρασίς σου καλὴ ἀναλόγως· ἀλλὰ, ξέρεις, δὲν δημοσιεύω ἄλλα ἔργα συνδρομητῶν μου ἐκτὸς ἀπὸ παιδικὰ πνεύματα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω πρὸς τοὺς τυχόντας ἐνὸς οἰουδήποτε βραβεῖον εἰς τοὺς διαγωνισμούς, ὅτι ὡς βραβεῖα μόνον τοῖς τῆς πρώτης περιόδου τῆς «*Διαπλάσεως*» στέλλονται· καὶ ἐκ τούτων πάλιν ἐξαιροῦνται ὁ 1ος, 2ος, 3ος, 10ος καὶ 13ος. Ὅσοι λοιπὸν δὲν ἔλαβον τὸ βραβεῖον τῶν ἄς μου γράψουν ποίους τόμους, ἐκτὸς τῶν ἄνω πέντε, θέλουν νὰ τοὺς στείλω.

Καὶ δύο καὶ τριῶν φυλλαδίων τὰς λύσεις δύνασαι νὰ στέλλῃς ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς, *Ῥουλί τοῦ Πίνδου*, ἀρκεῖ νὰ γράψῃς τὰς λύσεις ἐκάστου φυλλαδίου εἰς χωριστὸ χαρτί. Ὁ 19ος ὅμως ὑπάρχει.

Βεβαίως θὰ συμπληρωθῇ ὁ Γιαννάκης Σωπάρ, φιλότατη Νίκη Μακρῇ. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μείνῃ ἔλλειπής ὁ τόμος; Μετ' ὀλίγον θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐκδοσίς τῶν ἐλλειπόντων φυλλαδίων Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου.

Τι νὰ σοὺ πῶ, *Ἀγριολούλουδον Ἀθηνῶν*, ἡ γνώμη μου εἶναι νὰ μὴ ἀλλάξῃς ψευδώνυμόν· εἶναι τόσον ὠραῖον αὐτὸ που ἔχεις!

"Ὅσον ἤμην περίλυπος, *Ἀνθισμένη Λυγαρία* διὰ τὴν μακρὰν σιγὴν σου, τόσον ἐχάρην ἅμα ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, διὰ τῆς ὁποίας μοὶ ἀναγγέλλεις, ὅτι ἐπανέκτησες ἐντελῶς τὴν ὑγείαν σου καὶ θὰ δύνασαι ὅπως καὶ πρότερον νὰ μου γράψῃς. Τὰ βραβεῖά σου ἐστάλησαν κατὰ τὰς ὁδηγίας σου. Ἐπίσης καὶ τὰ ἀντίτυπα τοῦ 23ου καὶ 30ου φύλλου. Περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου πρὸς δημοσίευσιν.

"Ἐχει καλῶς, *Βασιλεῦ τῆς Ἰθάκης*, λάβε σὺ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μου στέλλῃς μόνον ὅσας λύσεις εὐρίσκεις μόνος σου.

"Ὁραῖον ψευδώνυμόν ἐξέλεξες, *Εὐπλόκαμος Ἀθηνᾶ*. Τώρα δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ μου στέλλῃς καὶ ὠραίας ἐπιστολάς καὶ ἀξίας δημοσιεύσεως πνευματικὰς ἀσκήσεις.

"Ἀρίστην ἐντύπωσιν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ πρώτη σου ἐπιστολή, φίλτατε Γ. Δασκαράκη. Ἡ περὶ τοῦ ἐξαδέλφου σου πληροφορία πολὺ μ' εὐχαρίστησε.

"Ἄμα τυπωθῶν αἱ νέαι ἀγγελίαι, *Χιδρ τοῦ Παρνασσοῦ*, θὰ σοὶ στείλλω ἂν καὶ χωρὶς αὐτὰς σὺ εἴμφορεῖς νὰ ἐγγράψῃς συνδρομητὰς.

"Ὅχι, *Ἐπαμεινώνδα Θηβαῖε*, οὐδεὶς ἄλλος ἔχει αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν καὶ ἀνήκει εἰς σέ. Φίλησέ μου τὴν Μαρίκαν.

Πόσον περισσώτερον θὰ σε ἡγάπων, *Λαδομέρε Πορτικέ*, ἂν ἦσο ὀλίγον γενναϊότερος καὶ ἂν δὲν εἶχες αὐτοὺς τοὺς ἀνοήτους φόβους, τοὺς ὁποίους ἂν μάθουν οἱ συμμαθηταί σου, θὰ σε πάρουν εἰς τὸ γελιοῦν. Καὶ τότε τί ἐντροπὴ!

Εἶναι μιὰ χαρὰ τὰ γραμματάκια σου, *Ξανθομαλλοῦσα*. Ἐμένα πολὺ με φαιδρύνουν τὰ λογάκια σου.

Τὸ ξεύρω, *Κυκλαμιά*, ὅτι μ' ἀγαπᾷς πολὺ, καὶ εἰμαι πολὺ εὐχαριστημένη καὶ σε ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 28 Φεβρουαρίου)

57. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶναι τὸ πρῶτον, ζῶν τὸ δευτέρον μου Κκι τοῦ Διὸς ὑπῆρξεν υἱὸς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου.

58. Στοιχειόγριφος.

Ῥγροῦ πηχθέντος μόριον τὸ δλον μου ἐμφαίνει· Ἄν μοῦ κοπῇ ἡ κεφαλὴ, ἐν σχῆμα τότε μένει.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

59. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι στοιχεῖον τῆς ζωῆς οὐ ἄνευ ἀπονήσκεις. Ἄν μ' ἀναγραμματισθῇ, δέμιν θεῶν εὐρίσκεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Στρατιώτου.

60. Ἀνιγγμα.

Ῥγάρχω εἰς πᾶν σῶμα, ὡς καὶ εἰς ἐσέ τὸν ἴδιον. Τὸ τρία πρῶτα γράμματα ἂν τις ἐπαναλάβῃ, Ἄλλοιμονον ἂν ὀδηγὸν τῶν τρόπων του με λάβῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεμιστοκλέους Α. Χριστοφίδου.

61. Μωσαϊκόν.

Ἡ Κῶς, ὁ Ἐκτωρ, ἡ Λητώ καὶ ἡ λαμπρὰ Μελίτη, πρὸς δὲ ἡ Ἡρὰ ἡ θεὰ ζηλότυπος καὶ φοβερά

Σοὶ δίδουν τὰ συστατικά μετὰ πολλῆς φιλίας νὰ σχηματίσῃς τὸνομα νῆσου τινὸς πλουσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πανσόφου Ἀθηνᾶς.

62. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον εὐρίσκεις εἰς τὴν πάλιν. Τὸ δευτερον ἐπιθετον, νά! σὰς το εἶπα πάλιν. Ἄλλοιμονον ἐὰν κανεὶς μέσα 'ς τὸ τρίτον πέσῃ! Τὸ τέταρτον μου νὶ το τρὶς πάρα πολὺ σ' ἀρέσει. Τὸ πέμπτον μου εἶναι καρπὸς πολὺ μας χρησιμεύει. Καὶ μόνος του ὁ ρόμβος μου τὸ ἔκτον του γυρεύει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

63. Κυβόλεξον.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων νὰ σχηματισθῇ κυβόλεξον:

Α Α Α Α Α Γ Γ Γ Γ Ρ Ρ Ρ Ρ Ψ Ψ Ω Ω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλωντος Ναυάρχου.

64. Ἀστέρ.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται καθέτως πρόσωπον μυθολογικόν, ὀριζοντίως ἰδιότης παντὸς σώματος, καὶ διαγωνίως ὥρα τοῦ ἔτους καὶ νῆσος τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάν. Α. Θειχαροπούλου.

65. Κλειμακωτόν.

Νᾶντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος νάναγινώσκεται τὸ ὄνομα ρήτορος τῆς ἀρχαιότητος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως· εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα μέρος τῆς χειρὸς, εἰς τὴν δευτέραν κράτος τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν τρίτην πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

66. Ἐρώτησις.

Ποῖοι ἀπέθανον χωρὶς νὰ γεννηθῶσι; Ἐστάλη ὑπὸ Νικόλαου Κουτσουγιάννη.

67-69. Κεκρυμμένα ὀνόματα ποταμῶν.

1. Μάταιος κόσμος! Ἄλλοι χαίρουσι καὶ γελῶσι καὶ ἄλλοι στεναχόουσι καὶ θρηνοῦσι.
2. Πᾶν σῶμα ἔχει μῆκος εὐρος καὶ βάθος.
3. Ἀνάξιος πολὺς μὲν στρατὸς ἄνευ ὅμως ἰκανοῦ στρατηγοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλκίου Ἀριστείδου.

70-71. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ σάλος δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ κῆμα.
2. Ὁ Ἐρμῆς, δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ἄρης.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου.

72-76. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

"Ἀρπα, μόλις, Σίμων, νότος, Τάρας.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Λασκαράκη.

77. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα δένδρου, τὰ δὲ τρίτα τὸ αὐτὸ ἄλλ' ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενον.

- 1, Εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν. 2, Δένδρον. 3, Πτηνὸν ἀρπακτικόν. 4, Πόλις τῆς Αἰγύπτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγῶ τῶν Ἱερολοχιτῶν.

78. Ἑλλητισυμφωνον.

Ο — α — ω — ε — η — ι — α — ω — η — α — ω — η — ι — α — η.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Κυριακίδου.

79. Φωνηεντόλεπον.

Δν — ρκ — ν — πν — τς — μν — τς — κς — πρς — λλ — πρπ — κ — ν — μν — τς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαδομήνου Ποντιοῦ.

80. Γρίφος.

Μ Δ' Τ' ΦΦ Α' ΟΝΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΙΣ
Ο Ρ Π

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάν. Μ. Χρηστίδου.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν*, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παράκλησις περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶναι δεκτὰ καὶ εἰς γραμματοσημῶν. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματοσημῶν διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυδρόμου.